

ΣΤΗΝ ΑΜΑΞΑ

Συλλογή Στίχων 2016

by

Searching The Meaning Of Life

στην Άμαξα

Συλλογές : - στην Άμαξα
- Χρονογραφήματα
- αλλάζει

Η συλλογή «στην Άμαξα» είναι εμπνευσμένη από την «Αλληγορία της Άμαξας» του Χόρχε Μπουκάι καθώς και από την αλληγορία του άρματος της ψυχής (Φαίδρος 246a-256b) του Πλάτωνα

2016

By SearchingTheMeaningOfLife

(www.SearchingTheMeaningOfLife.wordpress.com Lionara)

Παλαιότερα έργα του SearchingTheMeaningOfLife:

- 50 αξίζει
- Ονειράματα
- Ανθο(υ)σια Τραγωδία
- Διάλεξε Καραμέλα
- Ήλιοι Καθρεφτίζονται στους Αιθέρες
- Πο(υ)λιτικός Παραμυθόκοσμος
- Η λευκή πεταλούδα
- Έρωτας Vs Θάνατος
- Μοδιστρική Ψυχών
- EchoLexi
- Echo

Βιογραφικό

Όνομα, επάγγελμα, σπουδές, έτος γέννας, πόλη καταγωγής, πόλη διαμονής, οικογένεια και πολλά άλλα. Έχω αλλά δεν με κατέχουν. Όσο Είμαι εδώ, όσο συναντάω ωφέλιμα για τον κόσμο, τα συμπυκνώνω σε ευανάγνωστες σύντομες στιχοδημιουργίες. Δημιουργικά δώρα, από Αγάπη με Αγάπη, για τον κόσμο. Υπάρχω απλά και είναι η Χαρά μου. Ενώστε το νου σας με του συγγραφέα, υπάρχει ή όχι είναι μόνο ιδέα...

Τα δώρα μου τα βρίσκετε εδώ:

- <http://searchingthmeaningoflife.wordpress.com/>
- http://www.stixoi.info/stixoi.php?info=Poems&act=index&sort=date&order=desc&poet_id=60935
- <https://plus.google.com/102160002170592585549/posts>
- <http://www.easywriter.gr/author/item/82>
- <http://www.scribd.com/Searchingthmeaningoflife>
- <https://www.facebook.com/pages/Searching-the-meaning-oflife/245438198823534>
- <https://www.smashwords.com/books/view/458133>
- <https://www.youtube.com/channel/UCMOD0Y4TCHnOuMah9MnakSA/fee d>
- <http://issuu.com/searchingthmeaningoflife/docs>

*«Δεν κάνει να βλέπουμε στην ιστορία.
Είναι σαν να ζηλεύουνε τα αίματα,
είναι σαν να βλέπουν την ίδια πόλη τα πλοία»
(ονειρικό ασυνείδητο)*

Περιεχόμενα

Συλλογή στην Άμαξα

Κάθε σου κύτταρο κελί	9
Ο Παλιός Εαυτός	10
Δράκος Πολεμιστής	11
Κρυφή Δύναμη	12
Φύγε	13
Προσποίηση Αγάπης	14
Με Αγάπη	15
Γανωμένο μυαλό	16
Λαμπιρίζει	17
Είσαι κομμάτι παζλ	18
Αγάπη στην Ουράνια Κορνίζα	19
Ενθύμια πέταξα	20
Βιοφωτόνια	21
Για να μην χαθείς	22
Αναζητώντας ήρωες	23
Θυμήσου αξίζει	24
Μπλόκια	25
Γλάρος	26
Δεν ακούω ... Χαμογέλα!	27
Το Τέλος(;)	28
Ο δάσκαλος του δασκάλου	29
Γυναίκες	30
Μοίρα	31
Ανώνυμα στον πόνο	32
Από δοχείο σε δοχείο	33
Με πνεύματος φτερά	34
Πόσα τρένα;	35
Εικονική; Ευφορία	36
Γονική Αγκαλιά	37
Τυχαίες Συναντήσεις	38
Ζητείτε ήρωας	39
Χρόνος Χταπόδι	40

Άγγιγμα	41
Καψαλισμένοι ποιητές	42
Μ' αρέσουν	43
Αυτοεξάρτηση	44
Εξαρτήσεις	45
Χωρίς εκδίκηση	46
Χόρεψε	47
Συλλογή Χρονογραφήματα	
The way is the power	49
Like leafs	50
A Hut Inside	51
Ηλιαχτίδα	52
Συντεταγμένη	53
Ανάσταση Στο Χωριό	54
Θηλύκια ενώστε	55
Βροχή	56
Δημοκρατία;	57
Βέροια	58
οι μοδίστρες	59
Γούρι	60
Πνεύμα γυμνό	61
Ζωής λαχνός	62
Φινέτσα	63
Συλλογή αλλάζει	
Το πέταγμα της πεταλούδας	65
Φλερτ	66
Chat	67
Τον Έλληνα Πολεμάς? Εαυτό Παραδέρνεις	68
Στιγμή Παράτησε Στιγμή	69
Καθρεφτίσου στην Ομίχλη της Τέχνης Καλλιτέχνη	70
Διαπ(φ)οτισμός	71
Για ποιον γράφεις;	72
Το Παραμύθι	73
Ας Καρφίτσωθώ	74

Μένεις Σε Ξερή Γή;	75
Η Φλόγα Των Μηδενικών	76
Η Καληνύχτα Της Βασίλισσας	77
Ο Φίλος Του Ανθρώπου	78
Όλα για την άξια Αλήθεια	79
Οι Κύκλοι Σου	80
Πόλεμος ή Αρρώστια	81
Αλάτι του Αδύνατου	82
Φεύγω Ψηλά	83
Αναμένοντας Αποκάθεξη	84
Όταν Συγχωρώ	85
Άγγελο Περιμένω	86
Μια Τελευταία Προσπάθεια	87
Ζω τις Παρατάσεις	88
Ανάγωση Ελπίδα	89
Τα ανείπωτα	90
Αυθεντικότητα	91
Ουράνιο Εκμαγείο	92
Ολοκληρώθηκες	93
«Πόρνη» Ψυχή	94
Η ζωή τον θάνατο νικά	95

Συλλογή στην Άμαξα

Κάθε σου κύτταρο κελί

Είσαι ένα γάλακτος παιδί
σε κοινωνία υλιστική
γεννήθηκες και τρέχεις.
Δίχως καμία υπομονή
θέλεις δύναμη και χλιδή
με ορμές να υπερέχεις.
Καμιά χαρά τους δεν μπορείς
κλέβεις, ρημάζεις, παραβατείς
κακό όλο επιλέγεις.
Κάθε σου κύτταρο κελί
σου επέβαλαν καλό παιδί
να 'σαι κι ας μην αντέχεις.
Μα σαν Μπετόβεν συ ακούς
χαίρεται ασύνειδα ο νους
Παράδεισο αναμένεις.
Τι είναι καλύτερο λοιπόν;
Να επιλέγεις το κακό;
Ή να σ' επιβάλουν το καλό;
Ως πορτοκάλι κουρδιστό
τον εαυτό δεν έχεις
κι ελευθερία γυρεύεις.

περιεχόμενα

Ο Παλιός Εαυτός

Ο παλιός εαυτός άκουγε άλλους
Παρατούσε κάθε δύσκολη στροφή
Πίστευε τυφλά σε παραμύθια
Δεν γνώρισε έναν έρωτα βαθύ
Φόβους άφηνε να κόψουν τα φτερά του
Λιποθυμούσε στην αβέβαιη στιγμή
Τα πάντα μέτραγε μόνο με τη λογική
Τώρα το ένστικτο στη γνώση οδηγεί
Μακαριότητα ζωής πληθωρική
[περιεχόμενα](#)

Δράκος Πολεμιστής

Ψάχνω Εμένα
να ενισχύσω Εσένα
Μπαίνω σε ουτοπίες
να στοχεύεις σε πανδαισίες
Γίνομαι δράκος πολεμιστής
να δυναμώνεις ασφαλής
Άσε τους φόβους τις δειλίες
Βάλε τη ζωή σε αγωνίες
Τώρα κουνάμε απλά φτερά
Όλοι μαζί και είναι αρκετά
Να νικήσουμε των λίγων τα μυαλά

[περιεχόμενα](#)

Κρυφή Δύναμη

Αν δεν σε είχα θα είχα φύγει
Σε ύπνο ρουτίνας θα είχα χαθεί
Σε κάποια δύσκολη στροφή
Σε μαύρο δάσος στραγγαλισμένη
Σε φόβου μήτρα θα είχα πνιγεί
Σε αναζητώ κι ας μη σε βλέπω
Στα δύσκολά μου Είσαι εκεί

[περιεχόμενα](#)

Φύγε

Γύρνα την πλάτη και φύγε
Τίποτα δεν έχεις να βρεις
Ότι ενδιαφέρει εσένα
Έχει πετάξει απ' τη γής

Αυτά που φαίνονται
Τα βλέπουν όλοι
Θα βρεις επιφάνεια κι αλλού

Τη φλόγα προσπάθησαν
Να σβήσουν κι άλλοι
Αρρώστια τους βρήκε του νου

Γύρνα την πλάτη και φύγε
Όλα τα κρατάω εδώ
Ότι ενδιαφέρει εμένα
Μες στην καρδιά φυλαχτό
[περιεχόμενα](#)

Προσποίηση Αγάπης

Μια προσποίηση ζητούσα στην αγάπη
Να νομίσω πως αξίζω και λιγάκι
Εσύ με αδιαφορία αποφεύγεις
Αρρωσταίνω και το χάδι σου μαζεύεις
Σου 'δωσα τα άνθη της καρδιάς μου
Αγάπη βρήκα...έχω κι άλλα να μοιράσω
Τώρα που φεύγω, μένεις με την απορία
Τι με ώθησε να είμαι πιο Κυρία!
Ποιος πότισε το περιβόλι κι όλο ανθίζει
Κι όλο το σύμπαν ευωδιάζει, λαχταρίζει;

[περιεχόμενα](#)

Με Αγάπη

Στο μουντό παράθυρο του φωταγωγού
Στην βαβούρα μέσα του κουτσομπολιού
Στον τρόμο που σκορπιζόταν γύρω
Τα παρθενικά παιδικά όνειρά μου...
βλάστησαν, τράνεψαν, κάρπισαν
Ομόρφυναν απρόσμενα την ζωή μου
Με κοσμικές συσχετίσεις... ανεπηρέαστη
Με σπουδές υπερούσιες... ενθουσιασμένη
Με Έρωτα μεγαλειώδη... εκστασιασμένη
Με οικογενειακή συνοχή... ανέλπιστα
Με εργασιακή εμπειρία... δημιουργική
Με τον Εαυτό καλωδιωμένο... αδιάλειπτα
Με Αγάπη, Γαλήνη, Ηρεμία

[περιεχόμενα](#)

Γανωμένο μυαλό

Πέρασαν χρόνια πίσω απ'το τζάμι
Γύρω μου η αδιάβαστη βιβλιοθήκη
Έξω απ'το τζάμι ο βίος των άλλων
Μέσα στο μαρασμό η δειλία μου
Θάνατος καθημερινός, της στιγμής η αναμονή
Των ονείρων που ζηλεύω στα βιβλία
Της πραγματικότητας έξω απ'το τζάμι
Αδιαφορώ για τις μυθοπλακές των βιβλίων
Θέλω να σπάσω το τζάμι και να τις βιώσω
Να βηματίσω, να τρέξω, να καλπάσω, να πετάξω
Να γελάσω, να νιώσω, να αγκαλιάσω, να αγαπήσω
Έσπασα το τζάμι σπρώχνοντας την βιβλιοθήκη
Κι ας πεθάνω ως γενναίος Τώρα
Ως δειλός πέθαινα κάθε μέρα
Γανωμένο μυαλό με ίδια εμπειρία
Κι όχι μόνο με ξένη φαντασία

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Λαμπιρίζει

Ένα κερι
Μια προσευχή
Πίσω δε θα σε φέρει
Πώς χάνομαι
Με τι γελώ
Άλλο δε σ' ενδιαφέρει

Στο δάκρυ μου σε έπνιξα
Στη Γη πια δε γυρίζεις
Πάω στις μέρες του φωτός
Χωρίς τις αναμνήσεις

Νέα εποχή
Άλλη Αρχή
Στο μάτι
Λαμπιρίζει
Σαν πεταλούδα
Εκεί στο φως
Ρισκάρει να σβουρίζει

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Είσαι κομμάτι παζλ

Τώρα που γνωρίζεις Εσένα
Το χρώμα σου, το σχήμα, το υλικό, την υφή
Έχεις προκαλέσει συγκεκριμένες ελπίδες, αισθήματα, διαίσθηση
Προκαθορισμένα απ' τον κατασκευαστή σου
Μετά από δοκιμές
Του παίχτη που σε ψηλαφεί στο χέρι του
Δεν θα έχει κανένα νόημα η ύπαρξή σου
Αν δεν κουμπώσεις άψογα
Αν δεν συνδεθείς κατάλληλα
Με τα άλλα κομμάτια του παζλ
Ποντάροντας στην έμπνευση του παίχτη, τα λάθη, τις αποφάσεις
Κι αν είσαι μαύρο, θα παραμείνεις
Κι αν είσαι άσπρο, ίσως σε χρωματίσουν
Κι αν έχεις χρώμα, θα το χαρείς
Μπορεί και να κορνιζωθείς
Δεν είσαι ούτε προγενέστερο, ούτε μεταγενέστερο του συνόλου
Είσαι ένα στοιχείο του συνόλου
Η δομή και η γνώση του όλου σε καθορίζουν
Και όχι το αντίθετο
Είσαι ένας γρίφος για να λυθείς
Ευγνωμοσύνη στον παίχτη
Σέβας στον κατασκευαστή

περιεχόμενα

Αγάπη στην Ουράνια Κορνίζα

Ακόμα κοιτάς γύρω, με απορία
Αγνοείς Εσένα και την σχέση σου με τον κόσμο
Ως παιδάκι τόλμησες λίγο να ψάξεις
Αλλά οι φόβοι σου ξεπέρασαν τα θέλω
Και όσο περνά καιρός διογκώνονται
Από τις λίγες τολμηρές απόπειρες
Δημιούργησες εμένα
Ήταν θέμα επιβίωσης να πάρω στα χέρια
Εμένα, Εσένα... και σε λίγο Εμάς(;)
Ψάχνοντας έμαθα να ελέγχω τον εγκέφαλο των μηχανών
Λάτρεψα τον προγραμματισμό
Ένιωσα δημιουργικότητα, αυτοπεποίθηση, ασφάλεια
Ο Έρωσ όμως μου θύμιζε ότι εκεί κάτι λείπει
Τα αισθήματα, οι αισθήσεις, η διαίσθηση
Αυτά μας κάνουν πολυπλοκότερα όντα από τις μηχανές
Λάτρεψα την ανάλυση της ψυχής
Της δική μου, των κοντινών... και της Μεγάλης Ψυχής
Από τη μορφοποίηση εγκεφάλων ηλεκτρονικών, μέσω εφαρμογών
Μεταπήδησα στην Ομορφοποίηση εγκεφάλων ανθρώπων, μέσω Τέχνης
Με δοκιμές, τόλμη και κατανόηση για τα λάθη
Τα Δημιουργήματα πολλά
Ελπίζω και συνεχίζω να κουμπώνω το παζλ
Το σχέδιο που μισοφαίνεται είναι απίθανο
Το πρότυπο χάθηκε με το καπάκι
Κοιτώ Εμένα και συνεχίζω
Κοιτώ Εσένα και προχωρώ
Βρήκα την θέση σου
Μα δεν στη λέω, στη δείχνω
Για να την ανακαλύψεις
Να χαρείς όπως εγώ
Έδεσες με αλυσίδες την θύρα της Καρδιάς
Νομίζεις τέλειο τον στάσιμο αέρα
Σαπίλα, μούχλα, αρρώστια
Άνοιξε τα παράθυρα στο φως
Αρχίζει νέα μέρα
Αγάπης στην Ουράνια Κορνίζα

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Ενθύμια πέταξα

Μνήμες ενθύμια
παλιές ιστορίες
εκφράσεις, πράγματα
με νόθες αξίες

Σχέσεις, ταξίδια
τα ζήσαμε... χάθηκαν
φέραν χαρά και
στον πόνο ταραχτήκαν

Τα πέταλα όλα
κολλούσαν στις σκέψεις
έλκουν καταστάσεις
με ίδιες διαθέσεις

Ενθύμια πέταξα
νιώθω ελευθερία
η καρδιά να βλέπει
των ματιών την μαγεία

Έπαψε η εμμονή
σε συμβόλων λατρεία

περιεχόμενα

Βιοφωτόνια

Τώρα που αναγνώρισα
την θέση στη ζωή Σου
Η δυνατή Σου συχνότητα
λάμπει την μορφή μου

Υπάρχω και τρελαίνεσαι
που σου κρατώ κομμάτι
Ορατό από αόρατο
γίνεσαι από γινάτι

Θερμαίνεσαι, διαστέλλεσαι
θες την ψυχή μου πίσω
Θα Είμαι εδώ για να κουνώ
την κυματομορφή Σου

Από μαύρο έγινες κόκκινο
κιτρίνισες το σύμπαν
Μου κλέβεις ηλεκτρόνια
και θέλεις την ζωή μου

περιεχόμενα

Για να μην χαθείς

Μίλα στην άδεια μου καρέκλα
Σαν να 'ναι ο άλλος σου εαυτός
Θύμωσε. Φάε τα μαξιλάρια
Θα λείπω δεν θα αγχωθώ

Βγάλε αισθήματα ωραία
Διώξε και αυτά τα αρνητικά
Απωθημένα μην αφήνεις
Σου τρώνε μόνο την καρδιά

Πες της για τα όνειρά σου
Δειξ' της φαντάσματα ζωής
Μπες στην πιο φωτεινή βιτρίνα
για να σε βρω, να μη χαθείς

[περιεχόμενα](#)

Αναζητώντας ήρωες

Χαμηλώνεις τα μάτια, για να κρύψεις τις σπίθες
οι μάσκες δεν κρύβουν των βλεμμάτων αλήθειες
την χαρά σου ζηλεύουν άγγελοι κι αλήτες

Οι ρόλοι το σώμα καταπονούν
με αναψυχή οι ίδιοι τ' αναδομούν

Προσαρμογή στα δεδομένα
απ'του νου να σωθείς
τα απότομα φρένα

Ελευθερία, ευελιξία
να κρατάς χαλαρά
της ζωής τα ηνία

Γιατί κολλάς
σε ανίας συνήθεια
για κάθε εξάρτηση
Ζήτα βοήθεια

Για λύσεις σε γυρεύουν
τα κοσμικά μυστήρια

[περιεχόμενα](#)

Θυμήσου αξίζει

Στροβιλίζομαι στην κουβέρτα
Αγγαλιάζοντας σφιχτά το μαξιλάρι
Στο στήθος
Να σε αισθάνομαι
Κοντά στην καρδιά
Καθώς κλείνω γλυκά τα μάτια
Για να επιστρέψω Σπίτι
Έστω για λίγο
Να ξεκουράσω το σώμα που εγκλωβίστηκα
Να θυμηθώ το συλλογικό πνεύμα απ'όπου έρχομαι
Να κατανοήσω το φυλακισμένο μου κομμάτι
Την θέση του στο άχρονο και άχωρο ασυνείδητο
Αυτό που έπεσε σαν σπίθα
Κι έγινε διάμετρος του κύκλου υλικής ζωής
Και γέννησε το γράμμα Θ (O+-)
Για να μας θυμίζει ότι εμείς είμαστε
η Θάλασσα, ο Θρόνος, ο Θόλος, το Θείο...

[περιεχόμενα](#)

Μπλόκια

Μπλοκάρεις τα έργα μου με θυμό κι αγωνία
Δε με αντέχεις κι έχω μια απορία

Σε νοιάζει τόσο η κοινή ησυχία;
Ή σου ταράζω, της ζωής την πορεία;

Οι πράξεις που επέλεξες, από εσένα ωθημένες
Γίναν, ξανάγιναν; Να γίνουν (από 'σένα;) γραμμένες...

Σε ευχαριστώ! Τόσο που με προσέχεις
Σε Αγαπώ! Κι ας μη με αντέχεις...

Κομμάτι του Όλου που κάπου πονάει
Όταν τ'αγγίζουν από θυμό σπαρταράει

Μη μου μιλάς, άλλα λόγια δεν έχω
Μόνο αυτά της Αλήθειας... για όσο αντέχω.

υ.γ: Πέρασαν μέρες από το ασυνείδητο ξέσπασμα θυμού. Συνειδητοποίησες τη διάσταση των αισθημάτων σου; Τον λόγο εμφάνισής τους και το πως επηρέασαν τη ζωή των εμπλεκόμενων προσώπων; Έχεις αυτοσυνειδησία; Έστω και αργά... αρκεί να ξες εσύ τις απαντήσεις. Για τις απεριόριστες δυνατότητες.

(πηγή έμπνευσης το βιβλίο «super brain» των Deepak Chopra & Rudolphe t. Tanzi)

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Γλάρος

Φόρεσα απόψε τα καλά μου
Γέμισα βοστρύχους τα κλαδιά μου
Λάμψη δίνει η Ομορφιά μου
Όνειρα λιάζω στα δάχτυλά μου

Βρήκες το θάρρος συνταξιδευτή
Γλάρε στις ρίζες να κρυφτείς
Εκεί κάνουν σκιά τα όνειρά μας

Να καλμάρεις θες τη Θάλασσά μας...

[περιεχόμενα](#)

Δεν ακούω ... Χαμογέλα!

Αν άκουγα τα συνθήματα
του διαδικτύου και του δρόμου
θα καταλάβαινα ότι
δε με ζηλεύεις
αργείς να απαντήσεις στα μηνύματα
δεν μου μιλάς για σένα
έχεις λιτή γραφή
τηλεφωνείς ελάχιστα
δεν τρέχεις πίσω από τις φυγές μου
έρχεσαι να με δεις μόνο από μακριά
δεν δεν δεν...

Αλλά η πραγματική ζωή είναι ποικιλόμορφη
δεν περιγράφεται με συνθήματα και γενικότητες
Κι εγώ τα ίδια έκανα
Από σεβασμό, διακριτικότητα, ευγένεια... δειλία
Ξέρω, νιώθω, αισθάνομαι
ότι πέρασες από τον Έρωτα στην Αγάπη
γιατί κι εγώ σε Αγαπώ
παρ' όλες τις συνθήκες
και μέχρι να αλλάξουν
τα λόγια είναι λίγα
πολύ λίγα
είμαστε Ένα
Χαμογέλα!

[περιεχόμενα](#)

Το Τέλος(;)

Απανωτές βροντές, τρελά αστροπελέκια
Λένε για το τέλος ατέλειωτης ζωής
Έρθε η ώρα να μπω στα βάθη αυτής της γης
Έρθε η ώρα να αγκαλιαστώ στα σύννεφα του ουρανού
Να γίνει ο βίος αβίωτος για τους εξαρτημένους
Γλυκιά αύρα τυλίγει τους αιώνια Αγαπημένους
Θρήνος δεν αρμόζει σε ολοκλήρωση στροφής

[περιεχόμενα](#)

Ο δάσκαλος του δασκάλου

Βόσκει τον Ήλιο
την βροχή τρυγά
το χώμα αρμέγει
σφυρίζει ήχους
στίχους στον άνεμο
με λόγια σκορπά

Το Είναι της φύσης
σοφά καλλιεργεί
το φαίνεσθε μορφώνει
ξηλώνει, μπαλώνει

Δεν ξέρει γράμματα
ξινά συντακτικά
με Αγάπη τα πάντα
στη φύση κουμπώνει

[περιεχόμενα](#)

Γυναίκες

Η γιαγιά μου, καθαρά σαν κοιτώ
ήταν αρχαία μάνα ελληνίδα
κούνια, γάμο, οικογένεια, μνήμα
για βασίλειο είχε το σπίτι
κι έναν μολοσσό, ασφαλίτη

Κάθε νέα από τότε γενιά
είχε άλλα λαμπρά ιδανικά
και μυαλά σαφώς πιο ανοιχτά
γνώσεις παίρνει, διαβάζει βιβλία
πτυχία ίσως, και εύφημο μνεία
και τους άντρες κοιτά υπό γωνία

Τακούνια φορά, σούπερ μίνι
κι ένα καυτό κορδονάτο μπικίνι
μα αν λείπει της γνώσης το φως
μια "δαμάλα πεζή" είναι απλώς

Για των αντρών νοιάζεται την γαλήνη
τα εξώτερα σ' αυτόν τα αφήνει...
τους φόβους στα σκουπίδια ξεδίνει
και τα βέλη των αντρών αλλού στρίβει
γιατ' είν ένα κι ο εχτρός είναι έξω
δεν είναι σκλάβα, είναι Γυναίκα και ξέρει...

περιεχόμενα

Μοίρα

Μπροστά στις Μοίρας την ασπίδα, παραβγαίνεις
Είναι γραμμένα και χαμένος όλο βγαίνεις
Με τί αισθήματα θέλεις να προχωρήσεις;
Είναι δική σου η ζωή, ν' αποφασίσεις!
Είναι μικρή και η χαρά όλο την μακραίνει
Με το θυμό και την οργή όλο μικραίνει
Γνώση της Μοίρας άμα θέλεις μπορείς να 'χεις
Μα όλο το άγχος μέσα θα το κατέχεις
Άσε τη ροή γαλήνια να σε σύρει
Στης διαδρομής τις ομορφιές να σε διεγείρει
Πολύ μιλάς και την ψυχή σου ασχημαίνεις
Πώς να στομώσεις γνώμη Θεών ακονισμένη;
Και τους επτά αντρείους Θεόφοβους αν αντιτάξεις
Ο έβδομος αν εις καταραμένο σε σκοτώνει.

[περιεχόμενα](#)

Ανώνυμο στον πόνο

Μες τα υπόγεια του νου
Για πάντα θέλω να χαθώ
Δεν εμπιστεύομαι κανένα
Μόνο σε μένα θα μιλώ

Στα λόγια βρίσκω προδοσία
Στους φίλους κανένα αδερφό
Μουγκή μονάχη συνεχίζω
Ουσίας ποτό να σας κερνώ

Κρατήστε σεις τους εραστές σας
Την σεξουαλική σας τη ζωή
Αφήστε με στους έρωτές μου
Στην πιο θερμή ερωτική πηγή
Σείει τα σύννεφα, σείει τη γη

Σας συγχωρώ, σας Αγαπάω
Μα φεύγω πριν εξαϋλωθώ

περιεχόμενα

Από δοχείο σε δοχείο

(Εμπνευση από την ταινία «Στο μυαλό του Τζον Μάλκοβιτς»)

Μπήκες στο σώμα μου και το ελέγχεις
Μόνο να'ξερες πόσο, το ομορφαίνεις
Ήρθες και νιώθω να ωριμάζω
Στο φρέσκο σώμα μου σε ξεκουράζω
Πνεύμα σε ανήφορο που έχει δρόμο
Που έπαιζες πριν δεν ξέρω μόνο
Ποιό σώμα γέρασες κόντρα στον πόθο;
Τις λίγες ρωγμές μου έχεις χρυσώσει
Για τα παλιά μη μετανιώσεις ...

[περιεχόμενα](#)

Με πνεύματος φτερά

Εσείς που εκεί μοιράζεστε το μίσος
Διαλέξτε μια φορά ολόκληρη Αγάπη
Να δείτε πόσο όμορφη θα γίνει η μορφή σας
Σας εύχομαι μικρότερο κακό να βρείτε
Από 'μένα π'άδικα με λόγια λιθοβολείτε
Το σύμπαν ξέρει να κρατά ισορροπία
Χειρότερη στον καλό, δεν φέρνει τραγωδία
Τον ντύνει με πέπλο ελαφρύ, να βλέπει
Νιώθει, αισθάνεται τον άλλο με μαγεία
Φτερά κουνάει και όχι ουρά στον πόθο
Που λάγνα ψιθυρίζει μυστικά ασχήμιας
Γιατί ειν'η γνώμη σας άχρηστη για μένα
Οι μέρες μου ειν' λιγότερες μαζί σας
Απ' του θανάτου τις υπόλοιπες ημέρες
Εκεί μετρά ζυγός, αληθινές αξίες
Τα κούφια τα αγγίγματα και τα φιλιά σας
Γέμισαν τα πέπλα πτυχές και μόνιμους λεκέδες
Καλύτερα νωρίτερα να φύγω μακριά
Η πνοή δεν δίνει στη ζωή ζωντάνια
Μα όνειρα και αγάπη μας Ανασταίνουν
Ποια θέλεις μνήμη, πριν φύγεις να θυμάσαι;
Αυτό σαν έχεις γνώμονα, όλο ζωντάνια θα σαι.

[περιεχόμενα](#)

Πόσα τρένα;

Μη φωνάζεις!
Μπα σε καλό σου
Ακούω και τους ψιθύρους
Απ'την δική σου φωνή
Πέρασαν πολλά τρένα
Μέχρι να έρθεις
Ανούσια νούμερα
Δεν ξέρω πόσα
...Τόσα μέχρι να έρθει το δικό σου

περιεχόμενα

Εικονική; Ευφορία

Κραδασμός του έρωτα
του νου ένα ρήγμα
η καρδιά ανάβλυσε
του βίου το ποίημα

Όμηρος καταστάσεων
δραπέτης φαντασίας
στο χέρι η άβυσσος
νικητής της ανίας

Φίλοι είναι άυλοι(;)
ιδανική τους αξία
θαυμάζουν και νοιάζονται
μοναδική εμπειρία

Φεύγουν ξανάρχονται
Άνωση απ' τον πάτο
υπόσταση ανάλογη
ορατών αοράτων

[περιεχόμενα](#)

Γονική Αγκαλιά

Πατώντας τα όρια
σαν παιδιά δοκιμάζουν...
στης οργής τα ξεσπάσματα
νικητές λογαριάζουν

Χάσανε την γαλήνη τους
την ασφαλή ηρεμία
το μονάκριβο στήριγμα
κι έπιασαν την γωνία

Τιμωρία η νίκη τους
στου γονιού τον αγώνα
σε δοκό ανισόρροπα
παραπαίουν στα χρόνια

Σε ντουβάρια ακουμπούν
λίγο να ξαποστάσουν
όταν για την αγάπη
στόματα αλαλάζουν

Συγχώρα τους! Την μπόχα
νόμισαν βαρβατίλα
Μα φύγε δεν θ' αλλάξουν
η βρόμα πριν σε πνίξει

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Τυχαίες Συναντήσεις

Έτσι βουβά!

Βλέπω στο βλέμμα

την αναγνώριση

Πάνε χρόνια από τότε που

με αγαπήσατε

με λαχταρήσατε

με θαυμάσατε

με κρίνατε

με ζηλέψατε

με μισήσατε

Άλλαξα

Αλλάξατε

Το τότε με τις εμπειρίες του τώρα

Η συνάντηση

για την άγνωστη ζωή μας

ίσως καταστροφική

ίσως ευεργετική

ίσως ουδέτερη

Αλλά σίγουρα

εισβολή ανούσια

εφόσον θα ξαναφύγω

[περιεχόμενα](#)

Ζητείτε ήρωας

Είσαι δημιουργημα μιας φαντασίας
πολλών μυαλών και μιας ουσίας

Ένας νους, ίσως είμαι κι εγώ
νιώθω περήφανα όταν σε συναντώ

Είσαι καλύτερο απ'τα όνειρά μου
περνάς από δίπλα και χτυπά η καρδιά μου

Ήταν μια νύχτα μοναξιάς και ανίας
στο νου μου σε έπλασα από απελπισία

Μην σε προσβάλει η αφορμή
πιο καλή συντροφιά δεν έχω στη Γη

(Εμπνευση από την χάρτινη Ιόλη του βιβλίου "Γυάλινος χρόνος" της Πασχαλίας
Τραυλού)

περιεχόμενα

Χρόνος Χταπόδι

Ο χρόνος χταπόδι
μου σφίγγει το νου

Τραβάει τις μνήμες
σαν φύκια βυθού

Καλά ριζωμένες
σε σφουγγάρι σφιχτό

Αιώνια θα μείνει
το κάθε γραφτό

[περιεχόμενα](#)

Άγγιγμα

Ούτε Θεός, ούτε άνθρωπος
θέλω να με αγγίζει πια
μιάσμα στο Είναι μου
Μόνο χυμό σταφυλιών
αφήνω να σταλάξει μέσα
ουσία απ' την ουσία μου

Κρατώ γερά το χερούλι της τσάντας
και νιώθω ασφάλεια

Τυλίγομαι στα σκεπάσματα
και νιώθω ζεστασιά

Σφίγγω την πετσέτα
και ρουφά την περιττή υγρασία

Τα άλλα πλέουν στην επιφάνεια
αγγίζω την Ζωή, αγγίζω την Χαρά

Σπίτι όμως χτίζω στην πλαγιά
δεν στεριώνει στην κορυφή

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Καψαλισμένοι ποιητές

Καψάλισε ο ήλιος μας κάθε θνητό σημείο
Έγινες ίδιος ουρανός, χωρίς τρωτό σημείο
Να σε χαζεύει ο θνητός, λαός των ηλιθίων*
Όπου κοιτάζει Είσαι εκεί, θες να τους αγκαλιάσεις
Τις πίκρες τους και τους θυμούς στα σύννεφα να μοιράσεις
Κρατάς την άκρη του νήματος, το εκκρεμές να πλέει
Μες στους αιθέρες τους κουνάς στη γη να μην πατάνε
Εξαρτημένα** πλάσματα στον ήλιο τσουρουφλίζεις
Ψηλά στα χέρια να κρατάν με θάρρος την καρδιά τους
Μ' ένα βασιλικό στ' αυτί χορεύουν τα όνειρά τους

*Τη λέξη imbecil (ηλίθιος, διανοητικά ανάπηρος) την πήραμε από τους Έλληνες (im=με, baculo=μπαστούνι).[Αρχ.ελλην. βάκτρον και λατιν. baculum:"ράβδος"] Αυτή τη λέξη χρησιμοποίησαν για να χαρακτηρίσουν εκείνον που, για να ζήσει, βασιζόταν στους άλλους. Εκείνον που, για να περπατήσει, έπρεπε να στηριχτεί πάνω σε κάποιον.

**Η λέξη dependiente (εξαρτημένος) παράγεται από το pendiente(κρεμασμένος) που δηλώνει κατά λέξη αυτόν που κρέμεται (εκ-κρεμής), αυτόν που είναι κρεμασμένος από ψηλά, χωρίς να στηρίζεται σε κάποια βάση• που είναι στον αέρα.

[περιεχόμενα](#)

Μ' αρέσουν

Μ' αρέσουν κειν' οι άνθρωποι
που μόνοι τους γλεντάνε
κάνουν καφέ για πάρτη τους
χορό στη γη κινάνε

Γιατί ειν' η αγάπη τους μεστή
γυμνή από απαιτήσεις
έχουν λόγο άφοβο
στων άλλων τις εξαρτήσεις

Το σώμα έχουν άμαξα
για άλογα τα "θέλω"
το νου τους έχουν αμαξά
όπου πατάν να βλέπουν

Ξέρουν, είναι μοναδικοί
γνώμες άνευ αξίας
δίχως επιβεβαίωση
νιώθουν την αυταξία

Μόνο αυτοί να Αγαπούν
μπορούν και θησαυρίζουν
κρατούν του σύμπαντος ροή
οι άλλοι ας τρικλίζουν

Είναι Θεοί που για Θεά
Εσένα θα πιστεύουν
για τη δική τους εξάρτηση
ευθύνη δεν γυρεύουν

Κι αν έρθει ο Χάρος αγριωπός
και δει στα μάτια σου το φως
αγέρα το δρεπάνι του
μονάχα θα θερίσει

[περιεχόμενα](#)

Αυτοεξάρτηση

Κείνο το μικρό παιδί, μέσα σου που κλαίει
Σήκω ώριμε ενήλικα, να το σφιχταγκαλιάσεις
Να σας χαρώ, να σας τυλίξω αντάμα
Δικό μου δίκια έκλαιγε, από φόβο πονούσε
Στοργικά το ζέστανά στον κόρφο, αγαπομένα
Ήταν στιγμή του ήρωα, όλα να τ' αγκαλιάσω
Παιδιά, γονείς, να δέσω, μια για πάντα
Εσύ είσαι το παιδί, εσύ και ο γονιός του
Ξένες νταντάδες το πονάν, σπάνια το νιώθουν
Οι εξαρτήσεις δολερές...θέλει το γονιό του

[περιεχόμενα](#)

Εξαρτήσεις

Την εποχή του θερισμού εσύ ακόμα σπέρνεις
και στη σπορά, με λίπασμα το χώμα έχεις κάψει

Τα χρόνια φεύγουν θες δε θες
και μείναν άδειες οι κορφές
γιατί στο πέταγμα έχεις καθυστερήσει

Θέλεις πτυχία πολλαπλά
και τον γονιό από κοντά

Τα χρόνια φεύγουν θες δε θες
μένουν οι τσέπες αδειανές
και τα μυαλά ανάπηρα
από τις εξαρτήσεις

Εκείνο το πέταγμα παππού
ακόμα να τολμήσεις
και μείναν άδειες οι κορφές
ακόμα να θερίσεις

περιεχόμενα

Χωρίς εκδίκηση

Ασ' την να φύγει, να πετά
στον καθαρό αέρα

Για όσο ζήσει κι ας πονά
στο σώμα μου η βουκέντρα

Πάνω μου αυτοκτόνησε
αργός ο θάνατός της

Κάθε στιγμή είναι άξια
δεν θέλω τον χαμό της

Το τσίμπημα της μέλισσας
ζωή μου(;), θάνατός της.

[περιεχόμενα](#)

Χόρεψε

Σε αγκαλιάζω ακόμα όπως τότε
Δεν είχες κανένα να σε αγκαλιάσει
Όπως και τώρα
Αλλά τώρα μπορώ να αντιμετωπίσω πιο ώριμα
Τους εχθρούς της αθωότητας
Τους εχθρούς του γέλιου σου
Τα βλέμματα που σε Αγάπησαν
Είναι ακόμα μέσα μου
Κι ας χάθηκαν
Δίνουν δύναμη
Έλα να χορέψουμε πάνω στους καναπέδες
Οι γονείς δεν ακούν
Οι γονείς δεν βλέπουν
Κανείς δεν μαλώνει

Χόρεψε

[περιεχόμενα](#)

Συλλογή Χρονογραφήματα

The way is the power

She wanted to hold your hand
when you afraid.
She wanted to sweep your tear
when you remember.
She wanted to touch your dream
when you sleep in pain.
She doesn't know what love is
but she cares.
You are talking for love
but you run away.

What she has to do
with your emotions?
The way you act
push her away.
You never cared
for her hearts pain.

[ΠΕΡΙΛΗΨΗ](#)

Like leafs

Like leafs,
thoughtless,
fall down to the earth,
I don't mind about tree's opinion.

[περιεχόμενα](#)

A Hut Inside

You'll be back
with your mind
with your heart
with your legs
Distance isn't the reason
to be sad with the rest
A hut to hide
when aren't to your best
A family inside
a home to rest
Worthy experience
have in the breast

[περιεχόμενα](#)

Ηλιαχτίδα

Κάθε φορά που έφευγα
έπιανα την μοναδική αχτίδα ηλίου και γύριζα
κανέναν γυρισμό δεν μετάνιωσα
μ' αυτήν την αχτίδα έπλεκα και ζούσα το πιο λαμπρό παραμύθι
γυμνή πέθαινα, γυμνή γεννιόμουν κάθε Αυγή
με τόλμη και φαντασία συνέχιζα...
Τί είχα να χάσω άλλωστε;
Όταν παίζετε με την γυμνή μου ψυχή απομακρύνομαι,
την βλέπετε ευάλωτη και εύκολα διαχειρίσιμη
έτσι όπως χωρίς καν γυαλιά στα μάτια, φλυαρεί,
νομίζετε πως την γνωρίζετε,
για να την πλάσετε ζυμάρι στα μέτρα σας,
χωρίς κανένα σεβασμό σε ότι αγνοείτε.
Γιατί όταν απαντηθούν όλα,
καβάλα στην αχτίδα του Ήλιου θα χαθώ...
για να συνεχίσω πέρα από τον ορίζοντα των ματιών .

[περιεχόμενα](#)

Συντεταγμένη

Με 'χεις στολίδι 'κει στον χτύπο της καρδιάς
κι ας είναι μαύρη από καημού μαράζι
Αν τόσο εσύ το μαύρο αγαπάς
τη μαύρη θάλασσα θα βλέπω για λιμάνι

Με 'με παράσημο σε ζηλεύει η οικουμένη
γιατί σ' αυτήν με έχω τάξει από καιρό.
Εμείς μαζί την κάνουμε να προσμένει
την Χαρά που χρόνια ξέχασε θαρρώ.

Απ' την σπλαχνιά που 'χω φυτέψει στην αυλή
κόβεις κλαδιά και το 'χεις για καμάρι
μα όταν κόβουνε κλαδιά και οι πολλοί
χαλιέσαι, χάνεσαι, με θες του «εγώ» ζευγάρι.

Τον Χάρο έφαγα και σας δείχνω τον τρόπο
να γίνουμε Θεοί που ζουν σε Ωραίο τόπο.

περιεχόμενα

Ανάσταση Στο Χωριό

Άνοιξα το σύρτη και μπήκα δειλά
Στάθηκα αρκετή ώρα στην πόρτα
Μετά κοντά στα παράθυρα
Όλα έμοιαζαν τόσο ξένα
Μέχρι το μεσημέρι βημάτισα για εξοικείωση
Πάτησα το υφασμένο από άλλους χαλί
Κάθισα στον διαλεγμένο από άλλους καναπέ
Ακούμπησα το σακάκι στην καρέκλα
Χάζεψα τους πίνακες, μιας άλλης εποχής, στους τοίχους
Και μέχρι τη νύχτα, χώθηκα μέσα στα λευκά σεντόνια
Οι νέες εντυπώσεις, έφεραν έναν γλυκό ύπνο
που διέκοψε ο ήχος του ρολογιού
Το μεθοδικό τικ τακ λογάριαζε
τις ώρες της ετοιμοθάνατης νύχτας,
τα ερωτικά καρδιοχτύπια της φύσης
Στο ημίφως ανακάλυψα μια κρυφή βιβλιοθήκη,
στο γύρισμα του τοίχου
Ολύμπιοι φίλοι γελούσαν από καρδιάς,
στον ελεύθερο χρόνο της αιωνιότητας στο ράφι
«Θα σας γνωρίσω όλους!» σκέφτηκα
και άστραψε η καμπύλη των χειλιών, το πρόσωπο
Μια γνωριμία που ξεκίνησε ευθύς,
υποβιβάζοντας αυτόματα κάθε σύντομη γνωριμία με πρόσωπα
Με το πρώτο φως άνοιξα τα παράθυρα και πλημμύρισε, βέβηλα, ο χώρος
ανανέωση
Ευδιές από τα τσουρέκια που έψηναν στα γειτονικά σπίτια, θύμισαν ότι πλησιάζει
Ανάσταση!

[περιεχόμενα](#)

Θηλύκια ενώστε

Τον γιο του Αδάμ που από πηλό όμορφο έπλασε
και κρύβει μέσα του Θεό, τον μέγα Δία
ταίρι μου έκανα η συγγένεια δεν με ένοιαξε
Λόγο δεν δίνω ούτε σ' αυτόν, ούτε στην Τροία

Τις μάχες δίνω μοναχή, αντρίκια ισάξια
στον άλλο δίσκο του ζυγού γράφει συν τρία
όμοιους θεούς από πηλό όμορφους έπλασα
και άλλους πόσους, με αγγέλους τα βιβλία

Θηλύκια ενώστε τους σε άξια πορεία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Βροχή

Πόσο γέλασα όταν άρχισε να βρέχει...
Το λαχταρούσα και το γέλιο και τη βροχή.
Δυνάμωνε, φυσούσε... παράσερνε τις κουκουνάρες στα κεφάλια.
Τα δέντρα χόρευαν αναμαλλιασμένα.
Πότισε η υγρασία το μέσα μου.
Η απόσταση από το σπίτι, ατέλειωτα μέτρα γέλιου.
Πρωί Κυριακής.
Και να σκεφτείς ότι βγήκα να περπατήσω με γυαλιά ηλίου.
Όπως και ο παπάς που τώρα έτρεχε περισσότερο απ' όλους.
Μην αντέχοντας τις αντάρες και τους βρεγμένους δίπλα του...
Να φτάσει στον οίκο του, όπως όλοι.
Και στο τελευταίο βήμα γλίτωσα το χαλάζι.
Πόσα νιάτα χάθηκαν κάτω από ομπρέλες;
Από φόβο πνευμονίας αποξηράθηκαν...

περιεχόμενα

Δημοκρατία;

Νόμιζα ο λαός γκέμια κρατεί.
Έμαθα έχουν οι λίγοι γιορτή.
Έχουν όνομα παππού ξακουστό.
Έχουν σπουδάσει σε ιδιωτικό.

Όλα βαστάν της εξουσίας τα ηνία.
Σε θέατρο, τηλεόραση, πολιτεία...
Τ'άξια κόβουν λοιπών τα κεφάλια,
θέλουν για όλα να παίρνουν την άδεια.

Λογοδοσία, λογοκρισία!
Ζούμε σε μια ολιγαρχία.
Ευθύνη, ευθιξία δεν φέρουν καμία,
λεφτά αισθήματα, γόννοι με ουσία...

περιεχόμενα

Βέροια

Όλη η σκουριά στις σκαλωσιές, το μέταλλο έχει κρύψει
Είμαι παιδί κι αδιαφορώ, γι' αυτή τη σάπια φύση
Τα σίδερα είδα βίλα μου, την λάσπη κεφτεδάκια
Και όποιος στο σπίτι κόπιασε, γίναμε φιλαράκια
Καλύτερα από συγγενείς, χαλκεύτηκαν στο αίμα
Σκουριά ποτέ δεν πιάσανε, στα όνειρα είμαστε ένα
Ίδιες ιδέες νοιαστήκαμε, λαξεύσαμε τις λέξεις
Το Βήμα συντονίσαμε, σε Απόστολου* διαλέξεις
Μαζί της Βέροιας τα στενά, σοκάκια έχουμε ξεμπλέξει
Στον κάμπο δίχως μια ελιά, άστρα έχουμε μαζέψει
Και όταν η λίμνη γέμιζε, άσπρα, μαύρα παπάκια
Μαζί φτερά τινάζαμε, στα αλλοτινά μεράκια
Το ρεύμα ακολουθούσαμε, π' έβγαζε στην "Μπαρμπούτα"
Τα πόδια μας βουτούσαμε, στου πλάτανου τα μπούτια
Δεν είχε ώρα η ζωή, "Ρολόι" η πλατεία

Έτσι ευαίσθητα και θαρρετά, υποτάξαμε την πόλη
Όλα τα τριαντάφυλλα, τα δέντρα, τις γωνίες
Με τα αηδόνια συντρόφους, στο Σύμπαν ευλογίες
Βέροια... Διακόνημα ομορφιάς... Καρδιάς ο οινοχόος

*Βήμα του Αποστόλου Παύλου

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

οι μοδίστρες

Έραβε χαμογελώντας η θεία Σοφία.
Σκεφτόταν τους γάμους, τα βαφτίσια,
τους χορούς, που θα ζήσουν, σε άλλες
γειτονιές, σε άλλα χωριά, σε άλλες
χώρες, τα ρούχα που έραβε. Θυμόταν
τα δικά της γλέντια και ετοίμαζε
τα επόμενα...

Η γιαγιά μου -μοδίστρα κι αυτή-
πότιζε καθημερινά την ραπτομηχανή
της με δάκρυα. Μπέρδευε τις ζωές
των ρούχων με την δική της ανύπαρκτη
ζωή. Ζήλευε τη ζωή τους, που ποτέ
δεν έκανε...

Ενώ εγώ καθημερινά στην στάση
περιμένοντας να μπω στο αμέσως
επόμενο λεωφορείο προς άγνωστο
για μένα προορισμό, μετράω
τα ψίχουλα που άφησαν πίσω,
με τα χαμένα ταξίδια τους οι άλλοι.
Τροφή στα περιστέρια.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γούρι

Δεν ήταν ένα
Ήταν δύο
Ποτήρια σπασμένα στο θρανίο

Οι ψυχικές μου προεκτάσεις
σπάσαν το μάτι
πρίν μας πιάσει

Κακίες όσες φλυαρείς
Προστάτες έχω
μιας ζωής

Ανθρώπους
αγκαλιασμένους
από Αγάπη

Έλα κι εσύ
μάτι-γινάτι

[περιεχόμενα](#)

Πνεύμα γυμνό

Χαλασμός στα σπλάχνα μου
Χωρίς να τον ζητήσω
Ποταμός η σκέψη μου
Και δεν τον σταματώ

Σας έδειξα την γύμνια μου
Προτού να σας γνωρίσω
Και όλους σας ξεγύμνωσα
Χωρίς να το σκεφτώ

Το άγχος σας το δέρμα σας
Αν γέρικο τ' αντικρίζω
Μα εγώ πάλι σας κοίταξα
Σαν πνεύμα καθαρό

Πτυχώσεις του χιτώνα σας
Αθέλητα παραβλέπω
Ολότητα πάντα ήμασταν
Γι' αυτό Μας Αγαπώ

περιεχόμενα

Ζωής λαχνός

Κέρδισα κλήρο
Κερδοφόρο λαχνό
Σπίθα αστραφτερή
Μοναδικής ζωής
Ποσοστά χαμηλά
Τα σπόρια πολλά

Σκορπιάς λεφτά
Σε στοιχήματα ρηχά
Να αρπάξεις όνειρα
Κενές ελπίδες
Είσαι τζακ ποτ
Ζήσε ολικά

Υ.Γ: Μαμά.. το τυχερό σου ξυστό
το χάρισα στον πλανόδιο λαχειοπώλη...
το χρειαζόταν περισσότερο...
Με προσβάλει η τζογομανία σου :-{

[περιεχόμενα](#)

Φινέτσα

Θλίψη, συμπόνια, ανησυχία
Ρίξε την μπόλια στα μάτια κυρία
Μη δω τα δάκρυα να κυλάνε
παλεύω ακόμα και φοβάμαι
Θέλω να δείχνω δυνατή
Δεν θέλω οίκτο. Να νιώθω μικρή!
Δείχνω φινέτσα για τα παιδιά μου
Να είναι πρότυπο η αγκαλιά μου
Λήθης θυμός, οργή και κακία
Μαύρα σύννεφα σε ουράνια γωνία
Δείξαν τον δρόμο της μοναξιάς
Χολή μην πικράνει άλλη γενιά
Στις ράγες του νου, τρένο τρελό
Μια σκέψη πικρή, γυρεύει σταθμό
Βουβάλι σε λίμνη, βυθισμένο μυαλό
Σμιλεύει κερί να μικρύνει κενό
Μια σπίθα αρκεί, στης ζωής το λεπτό

περιεχόμενα

Συλλογή αλλάζει

Το πέταγμα της πεταλούδας

Μια πεταλούδα ζει ελεύθερα
μέσα στις χίλιες επιλογές της,
διαλέγει εκείνες που όταν βρέχεται
ανοίγει πάλι τα φτερά της,
σ' όποιες προστάζει η καρδιά της
για να κρατά τα χρώματά της.

Την χαίρεται την μοναξιά της
την αγαπά η συντροφιά της
απολαμβάνει την θωριά της
χορεύει με την ξεγνοιασιά της
φορτίζει μες στην αγκαλιά της

Μια κάμπια στη Γη μορφώθηκε
κι έμαθε τα μυστικά της
στα πολλά πόδια δεν καρφώθηκε
άλλος αέρας στα φτερά της.
Κι ας της φορτώθηκε το Χάος.*

*Φαινόμενο της πεταλούδας στη θεωρία του χάους. «Χάος: Όταν το παρόν καθορίζει το μέλλον, αλλά η προσέγγιση του παρόντος δεν προσδιορίζει κατά προσέγγιση το μέλλον.»

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Φλερτ

Τα μάτια όλα
στον ουρανό ψάχνουν
του ήλιου την λάμψη
στη θέρμη ν' ανθίσουν
χωρίς να τα κάψει.
Άνοιξη έλα χαμογέλα!

[περιεχόμενα](#)

Chat

Μιλάς με πολλούς αλλά είναι λιγότεροι
Μιλάς με γυναίκες αλλά είναι άντρες
Μιλάς με ειδήμονες αλλά είναι ανίδεοι
Μιλάς με φλύαρους αλλά είναι λιγομίλητοι
Μιλάς με τολμηρούς αλλά είναι δειλοί
Μιλάς με γνοιαστικούς αλλά είναι αδιάφοροι
Μιλάς με ρεαλιστές αλλά είναι παραμυθάδες
Μιλάς με νέους αλλά είναι ηλικιωμένοι
Μιλάς με όμορφους αλλά είναι άσχημοι
Μιλάς με ευκατάστατους αλλά είναι φτωχοί
Μιλάς με σοφούς αλλά είναι ηλίθιοι
Μιλάς με δραστήριους αλλά είναι αδρανείς
Ίσως και ανάποδα
Μασκοφόροι νέας κοπής ενός ίδιου ψεύτη κόσμου
Αλλά Ζείς...

[περιεχόμενα](#)

Τον Έλληνα Πολεμάς? Εαυτό Παραδέρνεις

Τον Έλληνα που πολεμάς, εσύ ξαμολημένε
τον έχεις μέσα σου βαθιά, στη γλώσσα αυτή της σκέψης.

Το κύτταρο το Ελληνικό αν νιώθεις πως σκοτώνεις,
τον εαυτό σου εσύ φθονείς, φθίνεις και σε μαραίνεις

Είναι λουλούδι πάλλευκο, κρίνο του Παραδείσου
ποτέ του δεν μαραίνεται σαν τα φυτά της Γής σου.

Ακόμη κι αν αυτός σιωπά, νεφέλες οι ποιητές της
όνειρα και οράματα όμορφης φαντασίας
δίνει Ζωή η Τέχνη τους στη Γη την ξεραμένη.

ζωή χωρίς νεφέλωμα αβίωτη ξεμένει
κόμικς χωρίς τα λόγια του αδιάβαστο θα μένει.

[περιεχόμενα](#)

Στιγμή Παράτησε Στιγμή

Στιγμές που νόσησες και έχεις αγαπήσει
σαν κάτι όμορφο δεν είχε εμφανιστεί
η μνήμη παρήγορη έχει αναδειχθεί
όταν χειρότερη έφτασε πια στιγμή.

Όλο δακρύζεις και τη φύση ασχημαίνεις
ματώνεις σπλάχνα, τσαλακώνεις τις καρδιές
κούνια στον πλάτανο που πότισε το κλάμα
λιώνει με γέλια τις σκληρότερες στιγμές.

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Καθρεφτίσου στην Ομίχλη της Τέχνης Καλλιτέχνη

Στα πολύχρωμα λουλούδια με παράπονο βρυχάται
Χάθηκε μέσα στον κήπο και το σπίτι του γυρεύει
Είχε δέντρο για σημάδι που η μνήμη του θυμάται
Κρύφτηκε μες στην ομίχλη. Την ελπίδα του, τη χάνει

Πάνω από τα σύννεφα τα πουλιά έχουν τρομάξει
Τον αντίλαλο του λιονταριού, τερατώδη τον ακούνε
Τα χρώματα των λουλουδιών πάπλωμα που 'κει αράζει
Τη γραμμή στο στόμα, την Τζοκόντα σαν να κοιτάνε

Φταίει ο μεγάλος ποιητής που άπλωσε την ομίχλη
μοιάζουν όλα υπερβολή, της φαντασίας παιχνίδι
Και τα πουλιά όπως κοιτούν γεμίζουν τόλμη
Πιο δυνατά όλο κελαηδούν στου χρώματος την δίνη

Όμορφα που χαμογελούν, τα ουράνια ζωγραφίζουν
γίγαντα τα ίδια ποιητές, ομίχλη καθρεφτίζουν

[περιεχόμενα](#)

Διαπ(φ)οτισμός

Αιώνες διαπ(φ)οτίζει το σύμπαν ολόκληρο,
Αρχαίο Ελληνικό πνεύμα γνώσης κάθε κινητού
υλικού. Θέλεις να αφανίσεις αυτό το κύτταρο
Δεν θα τα καταφέρεις ως τον αφανισμό του εαυτού.

Πνεύμα που γαλουχεί αιώνες τώρα
δεν γεννιέται ούτε πεθαίνει σε μια ώρα.

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Για ποιον γράφεις;

Στίχους γράφεις για ποιητές;
Ίαση για Όλους
Όπως και οι ηθοποιοί
παίζουν για όλους ρόλους
Ένας ο σκηνοθέτης τους
όλα τα συνταιριάζει
και η πιο άσχημη ψυχή
το όμορφο να θαυμάζει
το σχήμα της ν' αλλάζει
Φώτα, κοστούμια, σκηνικά
όλα για την ιδέα
π' αξίζει να αναδειχτεί...
Τι Ωραία τα μοιραία!

περιεχόμενα

Το Παραμύθι

Στο παραμύθι μου αν χωράς, είσαι της φαντασίας,
ήρωας μέσα απ'τα όνειρα που πήρε τόση αξία
Είσαι ανάγκη της ζωής βιωμένη για να είναι,
Είσαι της Τέχνης Ομορφιά, του ποιητή της Φύσης.

Γιατί αν δεν είσαι δεν θα 'ρθεις
στης σύμπτωσης το παιχνίδι.
Γιατί αν δεν είσαι δεν χτυπά
η καρδιά με αγνή λατρεία.

Στο παραμύθι μου θα Ζω, κάθε στιγμή του Τέχνη
έμπνευση κάποιου ποιητή, ζωγράφου λογοτέχνη.

[περιεχόμενα](#)

Ας Καρφίτσωθώ

Πριν ξαπλώσει το βράδυ, σε ένα καθρέφτη
παιδικό, τα νεύρα ξεδιαλύνω.
Πριν ξυπνήσει η μέρα, σε μαξιλάρι
εφηβικό, σ' ένα λεπτό για μια ζωή αποφασίζω.

Σε ποια απάντηση αξίζει να μιλήσω;
Αυτά που είπατε έχω σωστά εννοήσει;
Σ' αυτόν τον κόσμο δεν θα ξαναγυρίσω,
μένουν στη μνήμη του, αυτά που 'χεις τολμήσει.

Είναι εγκλήματα, είναι οι δημιουργίες;
Με μικρό κουτάλι τρώμε το γλυκό.
Έχουμε χρόνο για τις κακοκαιρίες,
να ενοχλήσω το σύμπαν είναι σωστό;

Τολμώ να διατυπωθώ, να διαπεραστώ
αφού δεν θα γυρίσω, σε τείχο ας καρφίτσωθώ.

περιεχόμενα

Μένεις Σε Ξερή Γή;

Με την αράχνη στο κεφάλι προσπαθείς
να ζήσεις σήμερα σ' ένα λευκό χαρτί,
μόνη χαρά της φυλακής σου το κλειδί. Μπορείς;
Κούνα τη βάρκα σου, πανί έχεις και κουπί.

Πανί παλλόμενο οι άξιοι προγόνου.
Κουπί στο χέρι, η δική σου τόλμη,
θάλασσα ο ιδρώτας απ' των βουνών την αγωνία.
Ρότα ακαθόριστη προς της Αγάπης πόλη.

Ο ήλιος καψαλίζει τις αισθήσεις,
είναι ο άνεμος η αναπνοή της φύσης,
όταν βροντά σε νησί σιωπής να κωπηλατήσεις,
όπου Παράδεισο εκεί μπορείς να Ζήσεις.

Ο ιδρώτας μας της πόλης υγρασία,
είναι ρυάκια που παρασέρνουν στην ουσία.

[περιεχόμενα](#)

Η Φλόγα Των Μηδενικών

Ένα ποτάμι τα σκουπίδια του παρασύρει,
ένας άνεμος τη νεκρή φύση σβουρίζει.
Μια υπάλληλος τα πρωινά ψίχουλα τρατάρει.
Σε μονόξυλο κρεβάτι την καρδιά της πως βιάζει!

Του σπυριάρη την αυτοπεποίθηση ανεβάζει.
Μαγειρεύει, καθαρίζει και την κούρασή της κρύβει.
Για ένα γαργάλημα, τον εαυτό υποβιβάζει.
Εκείνος την αδράνεια βλέπει αποδοχή. Έχει βολευτεί!

Έχουν ξεχάσει πόσα η φλόγα έχει να πει
στης δουλειάς τη συνήθεια ο εαυτός χάνει τη γη.
Βουβός, τυφλός, ανέγγιχτος παραληρεί
στων μηδενικών την πολύ βουή.

Κάπως έτσι χάνεται της καρδιάς η φωνή,
μια φωτιά εύκολα σβήνει χωρίς τροφή.

[περιεχόμενα](#)

Η Καληνύχτα Της Βασίλισσας

Τα βάνουσα που ζήσαμε στο χθες,
οι τοίχοι δεν τα έχουν ξεστομίσει,
τα αηδόνια τιτιβίζουν στις γιορτές,
δεν ξέρουν πως το χάος έχει αρχίσει.

Τις λέξεις δεν τις λένε οι μιλιές,
τις λέξεις θα τις βρεις μες στα μαλλιά μας.
Εσύ θες να καμουφλάρεις ομορφιές...
Ληγμένη παρτίδα σκάκι τα όνειρά μας.

Δεν κρύβονται τα μάτια τα νεκρά,
με βλεφαρίδες, μπότοξ και ανταύγιες.
Όσο κι αν θες, δεν σε θέλουν τα μωρά
θέλουν ζωντάνια, και ορέξεις απ' τις μεγάλες.

Το παιχνίδι μας τελείωσε νωρίς.
Πες καληνύχτα στο λαό κι αποχωρείς.

[περιεχόμενα](#)

Ο Φίλος Του Ανθρώπου

Έλα πες μου. Αλήθεια νομίζεις κρύφτηκες;
Σε βλέπω πίσω απ' την ομίχλη, μες' στο χώμα.
Στον ίσκιο του δέντρου της αυλής παραχώθηκες,
έτσι ώστε να κοιτάς μόνο στα πόδια.

Δε λέω καλή η προσπάθεια φυγής
αλλά τα κάγκελα της αυλής αραιά,
το λαγωνικό σε μύρισε, έσκαψε τη Γή ευθύς.
Γιατί αναρωτιέσαι πώς μπήκε γοργά;

Επειδή είχες ασφαλίσει την πόρτα
και έθαψες μαζί σου και τα κλειδιά;
Σε εντόπισε απ' την μικρή σαπίλα
πέρασε απ' τα κενά κι έχωσε τα νύχια βαθιά.

Είναι άλλωστε ο σκύλος φίλος τ' ανθρώπου!
Δεν δίστασε... στο φως σε φίλησε επί τόπου.

[περιεχόμενα](#)

Όλα για την άξια Αλήθεια

Βοήθα με να μην δειλιάσω
να βρίσκω θάρρος να εκφραστώ

Όποια αλήθεια ανακαλύπτω
αν μόνο αξίζει να την πω

Μάθε μου τέχνη να την κρύβω
μέσα στου στίχου τον ρυθμό

Την ποίηση να μεταδίδω
σε ένα μεγάλο πληθυσμό

Κόντρα στο ψέμα και στους ψεύτες
με απάρνηση να προσπαθώ

Χωρίς την δόξα, δίχως πλούτη
χωρίς ηγέτες ν' ακολουθώ

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Οι Κύκλοι Σου

Για κύκλους που έκλεισαν, γιατί παραπονιέσαι;
Γιατρικά και δηλητήρια έχουν σταλάξει
Στην πείρα σου ανώτερος, να καυχιέσαι!
Να χαίρεσαι που τόσο σ' έχουν αλλάξει.

Άσε τον κόσμο, τις γνώμες τους να λένε.
Απ' τη ζωή σου η φήμη πάντα ειν' άλλη.
Κι αν σε ενοχλεί η στάση τους που κλαίνε,
αναρωτήσου αν η οπτική σου είναι χάλι.

Την πιο ωραία σου καμπύλη τώρα δείξε.
Ειν' το χαμόγελό νέου κύκλου η αρχή...
Και θα πονέσεις και θα γελάσεις, όμως βήξε,
όλα αυτά είναι ζωντάνια τρομερή.

Όταν τους κύκλους όλους ολοκληρώσεις
ολυμπιονίκη σήμα, της παλιάς σου ψυχής.

[περιεχόμενα](#)

Πόλεμος ή Αρρώστια

Σε πόλεμο προχώρησα, εντός κι εκτός τειχών μου
Την πόλη θέλω καθαρή, σ' ανάγκη και διχόνοια
Στέκεται η καθαρή συνείδηση ενάντια στη φήμη
Ρισκάρει σκλαβιά και θάνατο, σ' αχρειαστους σωτήρες
Κάλλιο να φύγω ήρωας παρά από μιαρή αρρώστια

[ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ](#)

Αλάτι του Αδύνατου

Στην ταβέρνα της ελπίδας
μείωσα τα ραντεβού
Όσα κέρναγε η καρδιά μου
τα πληρώνω με το νου

Μαγειρεύω τώρα ο ίδιος
με τ' αλάτι του Θεού
Για τ' αδύνατο παλεύω
χωρίς δάκρυ πια θνητού

Τα θηρία γαληνεύουν
λεύτερα γυρνά η Γή
Η Ψυχή όλων ελπίζει
απ' τη σήψη καθαρή

[περιεχόμενα](#)

Φεύγω Ψηλά

Όλο ο πόνος επιστρέφει, πάλι σταυρώνει την καρδιά
Με άδικες κατηγορίες, έχτισες πέτρινα βουνά

Υποπτη βλέπεις τη ζωντάνια, ξένη σου είναι τελικά
Όσο κι αν με μαστιγώνεις, με στέλνεις ακόμα πιο ψηλά

Έπαψα πια να συγκρατούμαι, η φήμη άδικο να πονά
Πάντα η αλήθεια είναι άλλη, η ήσυχη καρδιά πονά

Τί να σου πώ; Δεν χάνω λόγια... Ζώ από σένα μακριά
Μια με ζηλεύεις, μια με βλάπτεις, κι αν με μισείς... φεύγω ψηλά

Όλα τα έχω εμπιστοσύνη, τα όνειρα είναι μαγικά
Πολύμορφη η φαντασία, ελάχιστα τα διαλεχτά!

περιεχόμενα

Αναμένοντας Αποκάθεξη

Αυτό που εμένα σώζει, στον πόνο στη χαρά...ελπίδα
Του ονείρου η ρανίδα θα βγάλει λέω φτερά
Το άγνωστο θα διασχίσει, του ουρανού στολίδι, γιατρεία

Κι όταν ο πόνος λιώνει, το όνειρο τελειώνει
Ελπίδα μου μοιραία θα είσαι η τελευταία
Ελάχιστη φωτός παρηγοριά, σ' απόμακρη του σκότους αγκαλιά

Κι αν στάλαξε στα μάτια η ώριμη σιωπή
Η μνήμη ζωγραφίζει μια ξαφνική μορφή
Ανοίγει τα παντζούρια, του πνεύματος την τρίχα, να δει ηδονικά

[περιεχόμενα](#)

Όταν Συγχωρώ

Εκείνα τα Χριστούγεννα σε συγχώρεσα.
Όχι για σένα, μα για μένα, και μόνο,
για να ξαναγεννηθώ, να μην πονώ...
απ'το θυμό σου να ελευθερωθώ
Την πληγή πιο γερή να αισθανθώ.
Ακούγεται εγωιστικό, το νιώθω!
Αλλά εσύ δε θα αλλάξεις, ποτέ
Όπως και να χει θέλεις να με πατάς
Γι'αυτό κι εγώ δεν σε αγνοώ
σαν κι εμένα έχεις ατέλειες.
Σε Αγάπησα και σε Αγαπώ!
Αποχωρώ!
Με συγχωρώ και ηρεμώ.
Ευγνωμονώ τα χίλια λάθη
μου έδωσαν το Ένα σωστό.
Λαξεύοντας την σκληρή πέτρα
Αποκάλυψαν τον Εαυτό

περιεχόμενα

Άγγελο Περιμένω

Σε κάθε σου επίσκεψη κατέθετα στα πόδια σου, τον θησαυρό της καρδιάς μου
Σε λάτρευα αγκαλιάζοντάς σε, με δάκρυα ψυχής στο όλο και πιο γερασμένο σώμα
μου
Και όλο έφευγες παίρνοντας την παραγγελία σου και αφήνοντας την σκιά σου
Έμενε μόνο ο άθλιος εαυτός μου στο έρημο σπίτι, τελευταία προσφορά σ εσένα
Με τις χίλιες ερωτήσεις τον έμαθα κι αυτόν, είναι ένα πολύτιμο κομμάτι σου!
Σε περιμένω, να διασχίσεις τα άγνωστα ουράνια, μες στο σκότος, το αναμμένο
λυχνάρι μου

[περιεχόμενα](#)

Μια Τελευταία Προσπάθεια

Μια τελευταία προσπάθεια, για να με συμπαθήσεις
Το σώμα μου που απέρριπτες, να αλλάξω, να αγαπήσεις
Το δα δεν σε συγκίνησε , ούτε ο θάνατός μου
Ποιος άγγελος με γύρισε στον κόσμο τον δικό μου;

Μια τελευταία προσπάθεια, για να με συμπαθήσεις
Ήταν και δεν ξανάγινε, να φύγω δεν αξίζεις
Από μακριά σε συναντώ, από μακριά σε αγγίζω
Πάρε κι εσύ τον δρόμο σου. Τώρα Ζωή ορίζω...

Μια τελευταία προσπάθεια, για να με συμπαθήσεις
Μου δωσε κίνητρα ζωής, την ομορφιά της φύσης
Δικά μου δημιουργήματα, δίνουν χαρά στη μέρα
Του κόσμου τα νοήματα, αποστολή στο πέραν

Μια τελευταία προσπάθεια, για να με συμπαθήσεις
Η κλωτσιά σου, έδωσε δύναμη στα Ύψη να με φθονήσεις

περιεχόμενα

Ζω τις Παρατάσεις

Τώρα που Ζω τις παρατάσεις
Όσο η κερκίδα κι αν φωνάζει
Το ένστικτο ακολουθώ
Τα γκολ Χαράς θέλω να δω

Τώρα τελειώνει η αγωνία
Όσο σφυρίζει απ'τη γωνία
Στη λήξη έχω συμβιβαστεί
Ζω το παιχνίδι στο πετσί

Γιατρός την κερκίδα να νοιαστεί

[περιεχόμενα](#)

Ανάγωγη Ελπίδα

Παρ' όλη την καλή διαγωγή της ρουτίνας
Εμφανίστηκε η ανάγωγη ελπίδα
Υποσχόμενη την περιαγωγή με το απώτατο μέλλον
Οδήγησε στην απαγωγή του σώματος
Αφήνοντας μισή την δουλειά
Μια και η αγωγή της ψυχής
Την καθήλωσε Εκεί
Αιώνια άφοβη στο Θάνατο
Στον οποίο ανάγονται όλοι οι φόβοι
Που σκοτώνει η Αγάπη αδιακρίτως
Όλα τα αρνητικά συναισθήματα του φόβου
Τα νικούν Όλα τα θετικά συναισθήματα της Αγάπης
Φόβος και Αγάπη μαζί Αδύνατον.

περιεχόμενα

Τα ανείπωτα

Μάγουλο με μάγουλο
αφήνεις στο φουσκωτό μαξιλάρι
όλη τη δύναμη
της αντίστασης στα ανείπωτα
Στο καλειδοσκόπιο του νου
ρέουν ασύστολα
όλες οι αγωνίες
συγκράτησής τους
Αισθάνεσαι την υγρασία
με ανοιχτά μάτια
με μάγουλα υγρά
ανακαλείς στιγμιότυπα
του ονείρου που στον ξύπνιο
σε αφήνει λιπόθυμη
μέχρι να έχεις την επιλογή
να ειπωθεί
Σκεπάζεις το κεφάλι
να μη φαίνεται
και σκορπίσουν τα άγχη
ενοχλώντας άλλους
Η γενναιότητά σου ανταμείφτηκε
Με ελευθερία!

περιεχόμενα

Αυθεντικότητα

Όταν είσαι μαζί μου καλός, με προβληματίζεις
Όταν είσαι μαζί μου κακός με μπερδεύεις
Για να νιώσω ασφάλεια κοντά σου, γίνε αυθεντικός

Αυτός που θα ήσουν αν δεν σε έβλεπε κανείς
Αυτός που αυθόρμητα αρπάζει τη ζωή
Αυτός που σαν μελλοθάνατος ελεύθερα επιλέγει
Μοιράζεται στους ρόλους του, μα ξέρει τι γυρεύει
Χωρίς κενά αισθάνεται, ζωή ολοκληρωμένη

[περιεχόμενα](#)

Ουράνιο Εκμαγείο

Χάθηκε το σώμα ανθρώπου Αγαπημένου
Το πένθος σου διακόπηκε από άλλο μοιραίο
Πέρασαν χρόνια ατέλειωτα με πολλές απωθήσεις
Έργα ανολοκλήρωτα με μίση και απαιτήσεις
Δεν είναι ποτέ αργά το τότε να πενήσεις
Σε όσων, πολύ Αγάπησες τα χνάρια να πατήσεις
Να αισθανθείς το ασήμαντο της ύλης τα στοιχεία
Να νιώσεις το Απέραντο του Ουράνιου Εκμαγείου...

[περιεχόμενα](#)

Ολοκληρώθηκες

Τι κι αν το γυάλινο γοβάκι δεν σου κάνει
Όσα βατράχια κι αν φίλησες στη Γη
Πρίγκιπα δεν άγγιξες μα αδέρφια γουρουνάκια
Και φίλους νάνους που σε νοιάζονται πολύ
Πήρες και έδωσες άφθονη την Αγάπη
Τα λίγα χρόνια σου τα ένιωσες πολύ

[περιεχόμενα](#)

«Πόρνη» Ψυχή

Άσε με να ξεμυτίσω, σβήσ' το κόκκινο το φως
Πόρνη έχεις καταντήσει, ένοχη μόνο που ζεις
Έμαθες να ξεπουλιέσαι, για λίγου χάδι ταραχή

Άσε με να ξεμυτίσω, σβήσ' το κόκκινο το φως
Δίνεις την ενέργειά σου, για των άλλων το καλό
Ξέρεις είμαι κι εγώ εδώ, μες στο κούτελο κρυφτό

Άσε με να ξεμυτίσω, σβήσ' το κόκκινο το φως
Έχω ανάγκη από γαλήνη, δως μου αγάπη μια σταλιά
Μοίρασε την ενοχή μας... Πολύ την πήρες σοβαρά!

περιεχόμενα

Η ζωή τον θάνατο νικά

Δεν περιμένω να συναντηθούμε, είμαστε ήδη στο σήμερα μαζί
Για δέκα λεπτά μ' όποιον βρεθούμε, ελάχιστα στιγμιότυπα θα δει
Πώς να τους πω δικούς μου ανθρώπους; Μα δεν τους ξέρω φανερά!
Όσο εσάς καλά γνωρίζω... μικροί, μεγάλοι, θαυμάσιοι συγγραφείς
Σβήνω τον χρόνο, τον χώρο δεν ορίζω... είμαι μαζί σας Τώρα που μιλώ
Δεν σας προσμένω αφού μέσα μου είστε, κι έτσι με ζωή τον θάνατο νικώ.
Όταν θα φύγω εκεί θα είστε ήδη, ο χρόνος εδώ πολύ αργά κυλά.
Μια και ο άνθρωπος τον βλέπει γραμμικά, ξεχνά τα προαιώνια άστρα που κοιτά...

[περιεχόμενα](#)